

бяха твърде необходими за тайните замисли на честолюбивия деспот. Присъствието на Иванко го накара да пламне от гняв. Той не се съмняваше, че въпреки всичките си чувства към Зоя, хитрия беден бояр ще предпочете Алцековите имоти пред всички съблазни на ромейката.

- Почети трапезата ни, деспоте, - каза Белота и здрави- са високия гост.

Борил погледна краделком младата княгиня, която, леко заруменяла и с наведена глава шеташе насам натам около масата, и свали тежкия си кожух.

След като хапнаха набързо, всички заедно се отправиха към палата.

Друмът беше почернял от засмени хора, които бързаха да честитят на царя. Тежките кокусии на властелите се мяркаха наред с овчите кожи, които топлеха технитари, търговци, млинари и по- бирници.

- Трябваше да впрегнат колесницата - продума недоволно Зоя, като се дръпваше гневно всеки път, щом някой докоснеше с рамо златистото червените лисици на скъпото й рухо.

- Десет крачки могат да се изминат и пеш, - отвърна сурово княз Белота, като не сваляше око от сестра си и двамата младежи, които вървяха напреде им. Той сравняваше ръста, походката, дви- женията на Иванко и деспота и прехвърляше през ума си всичките им преимущества и недостатъци. И двамата бяха царски роднини, но и двамата бяха бедни. Иванко беше лекомислене, Борил беше злопамятен. Честолюбието на първия можеше да съчерничи само с това на втория.

Под кукитя се блъскаше огромна навалица, която чакаше да види царя. Асен беше отишъл с препълнена от радост душа в храма на Солунския чудотворец, за да благодари и да се помоли. Да благодари за мъжката рожба, която двойно осигуряваше престо-